

rej vsi dijaki v Celovškem zraku postanejo liberalci in nemškutarji. Duhovniki nočejo postati in če postanejo kaj družega, zaničujejo navadno svoj slovenski rod in vlečejo z Nemci. Le sedem slovenskih bogoslovcev, kaj je to za toliko slovenskih župnij? V nevarnosti smo bili ostati brez duhovnikov ali pa dobiti nemške. Ali Bog je za nas skrbel in nam poslal toliko českih mladeničev, ki so vsi vneti za naš narod in se pridno učijo slovenskega jezika in in vsak je naročen na svoj „Mir“, še dva vkup enega nočeta brati, vsak hoče svojega imeti.

Zdaj bom pa še to povedal, kako se razširja po deželi slovenski duh. Rodoljubov je zdaj že lepo število. Duhovniki so vsi vneti za Slovence, pa tudi med kmeti je rodoljubov obilno število. Zdaj imajo že nasprotniki strah in nas pustijo bolj pri miru. Znano Vam je, koliko smo že ustanovili podružnic sv. Cirila in Metoda, pa jih bomo še več, ako Bog da. Veliko je število rodoljubov, ki stojijo v večni vojski za vero, za narod in za pravico, kakor dekani Wieser, Ambrož, župniki Gregor Einspieler, Katnik, Škerbinec, Lutman, Šerviceelj, Peterman, Centrih, Muden, Gradišnik, Pogačnik, Marinič, Šuster, Knaflič, Stöckl, mnogo provizorjev in kaplanov, mnogo posvetnih rodoljubov iz vseh stanov. Pa bolje, da njih imen ne naznamim, akoravno zaslužijo, da jim posvetna hvala ne odje večnega plačila. Enega pa moram vendar še imenovati, ker so češki bogoslovci našim liberalcem tako hud trn v peti, naj Slovenci spoznajo, da se moramo teh Čehov le veseliti, ne pa jih po strani gledati. To je Čeh g. Dragotin Rous; še le pred par leti posvečen, je ustanovil že posojilnice v Dravogradu, na Djekšah in v Šmihelju. V Mostiču med Nemci nastavljen vendar le vedno misli na Slovence, ker vidi, da so ti bolj pomoči potrebni, in zdaj snuje posojilnico v spodnji Rožni dolini. On ne misli na kaj družega, kakor na to, kako bi naredil, da bi se slovenskim kmetom bolje godilo, in premišljuje, kako bi ustanovil kmečke zadruge, da bi naši Slovenci bolje prodajali svoje pridelke: Korošci živino, Štajarci in Dolenjci vino itd. Slovenci imamo še precej takih ljudi, ki znajo lepo pisati, pa malo jih imamo, da bi lepe in dobre misli oživili in vresničili. Gosp. Rous pa je mož dejanja, kakor g. Miha Vošnjak ali g. Ivan Hribar, in takih mož potrebujemo!

Sploh pa se zamore reči, da Gorotan hitro napreduje, bližajo se nam boljši časi. Bog pomagaj še zanaprej!

Poziv in odziv.

„Trkajte, in odprlo se vam bode!“ Pod tem naslovom piše „Smarčan“ v št. 8 „Slov. Gosp.“ t. 1., ter daje Slovincem nasvete in na-

zore, katerih naj bi se posluževali, da dosežejo pravice, ki jim jih § 19 osnovnih postav zagotavlja.

Članek sploh je hvale vreden, že za tega del, ker vsaj naši sovražniki sprevidijo to, da nam je na tem veliko, da v navedenem § zagotovljene nam pravice ne ostanejo tako rekoč samo „črno na belem“, temveč da se prej ko slej vresničijo in vpeljajo v javno življenje.

A stvar, v čije dosego se navdušuje slovensko občinstvo v članku „Smarčana“, zdi se mi jako malenkostna, kajti najlepši slovenski grbi in pečati, so brez pomena, dokler v uradih vladajo nemčurji in slovenskemu narodu sovražni možicelji.

Pisatelj teh vrstic pozna trg na slovenskih tleh, ki je obkoljen od naroda, vse skozi za slovensko reč vnetega in tam, dragi bralec, najdeš napise vseh c. kr. uradov utrakvistične t. j. nemško-slovenske, a motiš se, ako misliš, da je v uradih drugače kakor, tam, kjer so razobešeni le nemški napisi. Ako čemo tedaj, kar se tiče c. kr. uradov, priti do enakopravnosti, moramo najprej zahtevati, da se nam namestijo slovenski uradniki; s tem bi se gotovo občinstvu bolj vstreglo, kakor s slovenskimi grbi in pečati, za katerimi se šopirijo nemškutarčki in ko smo si enkrat v priborili, takrat tudi slovenski grbi in pečati ne bodo več daleč.

(Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Vrstice o hmelju.

(Konec.)

Zdaj še pa sušenje. Sušenje je pa posebna reč; ko si že na vihunci svojega pridelka, če ne boš posebno previdno sušil, lahko si z njim ves trud in stroške celega leta in pa ves hmelj pokvariš. Najlepše ga pa posušiš, če ga nimaš veliko in imaš zračne prostore z diljastim podnom. Nasuj ga kaka dva prsta na debelo, ga vsaki dan po dvakrat lepo premešaj in če je vroče vreme, boš imel v štirih dneh dovolj suhega in bo zelen, da ga bo veselje pogledati. Za tem pa ga z nova nasuješ. Če bi ga pa rad bolj naglo sušil, tedaj ga tretji dan na solnce razgrni, pa boš imel tudi lepo suhega.

Tako na zraku sušen hmelj je pa dovolj suh, kedar je v sredi rebro čisto zavenjeno, če se še pa tu in tam v kaki bučki nahaja kako rebro, da še ni dovolj suho, pusti ga še rajši en dan razgrnjenega, kakor da bi ga basal, ker le preveč skušenj uči, kako slabo so ljudje na to opazni in ni čuda, da se ga potem celi žaklji unamejo. Ali ni škoda, da bi bala hmelja, ko bi bil lepo suh, vrgla kakih sto ali še več goldinarjev; ko se pa segreje, težko, če za dvajset goldinarjev se proda ali pa še kupca ne najde.